ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Lojkáskové a soudců Mgr. Vladimíra Soukupa a JUDr. Petra Wulkana ve věci

žalobce: **Ing. Jan Hlaváč,** narozený dne 28. 7. 1957
bytem Říčany, Roklanská 1263/74, 251 01
zastoupený advokátem JUDr. Markem Hlaváčem
sídlem Praha 10, Akademická 663/5, 108 00

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad,** IČ: 01312774
sídlem Praha 3 – Žižkov, Husinecká 1024/11a, 130 00
zastoupená advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem
sídlem Praha 1, Na Florenci 2116/15, 110 00

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Rakovníku č.j. 11 C 252/2022 – 334 ze dne 28. prosince 2022

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. v části, ve které byl nahrazen projev vůle žalované uzavřít s žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemku parc. č. 212/1 v k. ú. Lány, podle geometrického plánu Ing. Milana Váni ze dne 22. 11. 2022 (číslo 1302-002029/2022), zrušuje a řízení se v tomto rozsahu zastavuje.

II. Ve zbývající části výroku I. se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Ráhová

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 64 595 Kč, a to k rukám jeho právního zástupce, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Rakovníku svým rozsudkem č.j. 11 C 252/2022 – 334 ze dne 28. 12. 2022 rozhodl tak, že výrokem I. nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“), a to parc. č. 1158 v k. ú. Krušovice, parc. č. 1196 v k. ú. Krušovice a parc. č. 212/1 v k. ú. Lány, vše v konkrétním textu, uvedeném v tomto výroku rozsudku. Výrokem II. byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 44 557 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

2. Žalobce se domáhal svého nároku s tím, že je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 odst. 4 zákona o půdě, a na základě rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1171/99 ze dne 26. 5. 1999, č.j. PÚ 1172/99 ze dne 26. 5. 1999, ve znění oznámení o opravě písařské chyby č.j. PÚ 1172/99 ze dne 25. 6. 1999, č.j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24. 11. 1999, č.j. PÚ 208/00 ze dne 13. 10. 2000, č.j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23. 3. 2001, č.j. PÚ 933/02 ze dne 28. 5. 2002, rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28. 11. 2003, č.j. PÚ 292/91 ze dne 1. 4. 2004, č.j. PÚ 292/91/1 ze dne 26. 8. 2008, č.j. PÚ 292/91/4 ze dne 13. 8. 2010, č.j. PÚ 292/91/6 ze dne 24. 7. 2012, č.j. PÚ 292/91/8 ze dne 26. 7. 2012, rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 292/91/11 ze dne 25. 9. 2013, č.j. PÚ 292/91/12 ze dne 29. 10. 2013, č.j. PÚ 292/91/16 ze dne 13. 4. 2016, č.j. PÚ 292/91/17 ze dne 13. 4. 2016, č.j. PÚ 292/91/18 ze dne 18. 4. 2016, č.j. PÚ 292/91/19 ze dne 19. 4. 2016, č.j. PÚ 292/91/20 ze dne 27. 4. 2016, má nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobce v restituci nevydané, z důvodu existence překážek, uvedených v ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě. V žalobě poukazoval na chybné ocenění restitučních nároků, z čehož dovozoval její opodstatněnost a na skutečnost, že žalovaná je ve vztahu k uspokojení jeho restitučního nároku liknavá až svévolná. Žalovaná vyjádřila nesouhlas ohledně její liknavosti a svévole a namítala, že cena pozemků, jejichž převodu se žalobce domáhá, přesahuje výši jeho restitučního nároku, který s ohledem na ocenění žalované a na dosud přiznané náhradní pozemky z ostatních soudních řízení byl již dalece přečerpán a dále poukazovala na neplatnost tzv. severního regulačního plánu.

3. Soud prvního stupně po provedeném řízení, kdy provedl důkaz listinami, znaleckými posudky a vyšel i z nesporných tvrzení účastníků tak, jak je podrobně uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku, na které odvolací soud pro stručnost odkazuje, dospěl k závěru, že žalobce je oprávněnou osobou a nositelem nároku na vydání náhradních pozemků za pozemky, které mu, respektive jeho právnímu předchůdci, nebyly vydány z důvodu podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě a které se nacházely na území hlavního města Prahy v katastrálním území Malešice, o jejichž vydání požádal jeho právní předchůdce v roce 1991 a o nichž bylo rozhodnuto výše uvedenými rozhodnutími z let 1999 až 2016. Restituční nárok žalobce jako dědice po Ing. Zdeňku Hlaváčovi činí jednu ideální čtvrtinu ve vztahu k celku nevydaných pozemků. Hodnota restitučního nároku žalobce činila 9 596 740 Kč a jeho právnímu předchůdci bylo plněno z veřejné nabídky ve výši 33 085 Kč. Restituční nárok žalobce je v současné době uspokojen v rozsahu částky 3 566 416 Kč a aktuální výše žalobcova restitučního nároku činí částku 6 030 324 Kč. Soud prvního stupně při jeho ocenění vyšel ze znaleckého posudku Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., neboť pozemky, které byly oceněny jako stavební, respektive částečně stavební, byly určeny v době přechodu na stát k zastavění, a to pozemky odňaté v 50. letech potvrzenými přehlednými regulačními a zastavovacími plány z 30. let minulého století, pozemek PK parcelní číslo 752 vyvlastněný rozhodnutím ze dne 22. 1. 1969 územním rozhodnutím

vydaným na podkladě podrobného územního plánu průmyslové oblasti Malešice – Hostivař, přičemž byl za účelem zastavění též vyvlastněn. Uzavřel, že v době odnětí pozemků v roce 1952, kdy došlo k odnětí jejich ideální části, stejně jako v roce 1954, kdy došlo k definitivnímu odnětí celých pozemků výměrem, jímž byl předchozí výměr zrušen, bylo celé území regulováno potvrzenými přehlednými regulačními a zastavovacími plány. V souladu s těmito plány v daném území výstavba probíhala, o čemž svědčí uvedený návrh na schválení program výstavby pro podrobný územní plán Malešického města a ve kterém se uvádí, že území je rozestavěno podle těchto plánů z 30. let. Pokud jde o pozemek PK 752 vyvlastněný rozhodnutím ze dne 22. 1. 1969, které nabylo právní moci dne 15. 3. 1969, tak byl odňat za účelem výstavby, která se následně realizovala, přičemž v době odnětí byl určen k zastavění nejen směrným územním plánem z roku 1964, ale rovněž vydaným rozhodnutím o umístění stavby na tomto pozemku, jehož podkladem byl mimo jiné podrobný územní plán průmyslové oblasti Malešice – Hostivař schválený radou NVP v roce 1966 a staveniště bylo vyjmuto z výrobního plánu zemědělského. Konstatoval, že skutečnost, že vzhledem k omezené době platnosti územního rozhodnutí bylo v roce 1972 vydáno nové, věcně shodné rozhodnutí o umístění stavby, na jehož základě došlo následně k novému rozhodnutí o přípustnosti stavby, nemůže na závěru o určení pozemku k zastavění v době jeho přechodu na stát ničeho změnit. Znalecký posudek Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., č. 2345/04/2017, hodnotil jako přesvědčivý a pokud se svými závěry odlišoval od jeho dříve podaných znaleckých posudků, tak vysvětlil, že odlišnost byla dána odlišně zadaným úkolem. Připomněl, že z ocenění odňatých pozemků tímto znaleckým posudkem vychází též rozhodnutí v dalších obdobných věcech mezi týmiž účastníky, respektive mezi žalovanou a Zuzanou Novotnou a odkázal na tato rozhodnutí.

4. Po právní stránce odkázal na ust. § 4 odst. 1, ust. § 11 odst. 1 písm. c), ust. § 11a odst. 1 a 13, ust. § 28a zákona o půdě, čl. IV bodu 4 a čl. X zákona č. 185/2016 Sb., ust. § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., ust. § 10 a § 15 zákona č. 88/1920 Sb., o zřízení státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím, vládní nařízení č. 48/1940 Sb., o zřízení plánovací komise pro hlavní město Prahu a okolí, ust. § 19 a § 24 zákona č. 280/1949 Sb., vládní nařízení 51/1950, o územním plánování obcí, ust. § 4 vyhlášky č. 709/1950 o podrobnějších předpisech pro pozemní stavby, ust. § 4 odst. 1 písm. a) vyhlášky ministerstva stavebního průmyslu č. 709/1950 Ú. l., o podrobnějších předpisech pro pozemní stavby, ust. § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb. a ust. § 2 vyhlášky č. 144/1959 Ú. l., kterou se provádí zákon o stavebním řádu a v odst. 60 až 63 odkázal na konkrétní ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu.

5. Dospěl k závěru, že je na místě pozemky, které byly určeny k zastavění potvrzenými přehlednými regulačními a zastavovacími plány z 30. let minulého století, uvedenými v odst. 15 odůvodnění napadeného rozsudku, které představovaly dobově platnou územně plánovací dokumentaci, ocenit jako pozemky určené k zastavění, neboť určení k zastavění územně plánovací dokumentací, podle níž se v dané době postupovalo, předurčovalo pozemky ke stavebnímu využití a do značné míry determinovalo jejich hodnotu ke dni přechodu na stát. Uvedl, že skutečnost, že v roce 1957 bylo rozhodnuto o přidělení některých pozemků do užívání Státního plemenářského statku v Xaverově (byť se zpětnou účinností), není pro povahu pozemků v době odnětí významná, přičemž nelze přehlédnout, že oblast Malešic byla i nadále zamýšlena k zastavění, kdy se měl pouze podle Směrného územního plán Prahy z roku 1955 a připravovaného programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města změnit charakter výstavby na soustředěnou bytovou výstavbu oproti původně předpokládaným rodinným domům. Neztotožnil se s námitkou žalované, že určení pozemku k zastavění územně plánovací dokumentací nemůže samo o sobě obstát, nejsou-li naplněna další kritéria určující pozemek pro výstavbu, postačit k naplnění pojmu stavebního pozemku. Připomněl, že z judikatury Nejvyššího soudu ČR vyplývá, že k určení odňatých pozemků k zastavění v okamžiku jejich odnětí je třeba přistupovat flexibilně podle konkrétních okolností případu

s tím, že pozemkem určeným k zastavění a takto oceňovaným může být pozemek splňující různá kritéria, například v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby, přičemž tato kritéria nemusí být naplněna současně; kdy určení k zastavění územně plánovací dokumentací je natolik významným faktorem podstatně determinujícím cenu pozemku, že samo o sobě k závěru o stavební povaze pozemku postačuje. Zdůraznil, že tento přístup odpovídá též způsobu ocenění náhradních pozemků, které mají být ekvivalentní náhradou za odňaté pozemky, pro které je významná právě územně plánovací dokumentace a rovněž pojmu stavebního pozemku tak, jak byl vymezen v době odnětí předmětných pozemků. K pozemku PK 752 konstatoval, že určení k zastavění územním rozhodnutím je natolik významné, že samo o sobě naplňuje pojem stavebního pozemku. Uvedl, že skutečnost, že nelze lpět na existenci územního rozhodnutí jako nezbytném požadavku pro závěr o stavební povaze, neznamená, že by jeho vydání nemělo pro daný závěr postačit. Poukázal na to, že v tomto případě svědčily pro závěr o stavební povaze uvedeného pozemku další významné okolnosti, neboť se současně jednalo o pozemek odňatý výslovně za účelem výstavby, která se realizovala a který byl určen k zastavění směrným územním plánem, podrobným územním plánem průmyslové oblasti Malešice – Hostivař, vyňatým z výrobního zemědělského plánu. Neakceptoval námitku nicotnosti tzv. severního regulačního plánu s tím, že ani případná nicotnost tohoto plánu nemůže popřít realitu výstavby území Malešic v letech následující po odnětí pozemků, které se zjevně řídilo tímto plánem, byť tato výstavba byla poplatná socialistické výstavbě, a nedošla své původní precizaci. Poukázal rovněž na historické okolnosti, které vznik severního regulačního plánu doprovázely, popsané podrobně v odst. 66 odůvodnění napadeného rozsudku a připomněl, že netrpí vadami materiálními, neboť podle něj byla řízená výstavba sporného území Malešic. Konstatoval, že pokud by přistoupil na argumentaci žalované a dovodil nulitu severního regulačního plánu a z toho vyvodil důsledek ocenění nevydaných pozemků jako pozemků zemědělských, popřel by tak faktický stav věci a inkorporoval do svého rozhodnutí nepřípustný formalismus, takřka totalitního ražení. Zdůraznil, že „by svým postupem nastolil stav nespravedlnosti, neboť by žalobci bylo dáno poselství, že za pozemky jeho předků, které jim byly režimem ukradeny a byly následně fakticky zastavěny, a měly proto značnou hodnotu, dostane minimální náhradu, neboť v letech těsné před druhou světovou válkou nebyly dodrženy všechny formality a lajdácký systém komunistického režimu se k nápravě neměl, ale naopak postupoval jako by těchto vad nebylo“. V odst. 67 pak velice podrobně popsal, v čem spatřuje liknavost a svévolný přístup žalované a v tomto směru odkázal na konkrétní ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR. Uzavřel, že žalobce prokázal, že pozemky, byť formálně evidované jako zemědělské, byly již v době jejich přechodu na stát určeny k zastavění a že o jeho restitučních nárocích bylo rozhodováno v rozporu se smyslem a účelem zákona o půdě zajistit urychlenou nápravu způsobených křivd po dobu čtvrt století. Konstatoval, že žalovaná evidovala restituční nároky žalobce v částce zcela nepřiměřeně nízké, bez ohledu na jí dostupné podklady, a přes výzvu k přecenění neučinila v tomto směru žádné kroky k odstranění spornosti, naopak zadala znalecké posudky tak, aby bylo v rozporu s ustálenou judikaturou vycházeno výlučně z evidované povahy pozemku, přičemž její odlišný názor na výši nároku se v řízení ukázal nesprávným. Poukázal na to, že na svém názoru, že je třeba nevydané pozemky ohodnotit nikoliv jako stavební, přitom setrvává nadále, navzdory provedenému dokazování v tomto řízení a výsledkům v dalších soudních řízeních ve věcech rodiny žalobce a odkázal na tato rozhodnutí. Zdůraznil, že uvedeným liknavým a svévolným postupem fakticky ztížila, či spíše znemožnila, žalobci uspokojení jeho restitučních nároků, pakliže neuznala správnou výši těchto nároků. Konstatoval, že hodnota převáděných náhradních pozemků 171 475 Kč nepřesahuje výši zbývajícího restitučního nároku žalobce a že nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by převodu uvedených pozemků ve vlastnictví státu bránily.

6. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 151 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) Jejich výši určil podle ust. § 8 odst. 1, ust. § 7 bod 6., ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a odst. 3, ust. § 13 odst. 4 a ust. § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále

jen „AT“) ve spojení s ust. § 151 odst. 2 věta druhá o.s.ř. Pariční lhůta byla určena podle ust. § 160 odst. 1, část věty před středníkem o.s.ř. a místo k plnění podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.

7. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolání a opakovaně poukazovala na to, že podstatnou otázkou předmětného sporu je hodnocení charakteru a ocenění nevydaných pozemků a z tohoto odvozené výše restitučních nároků žalobce. Připomínala, že žalobce své tvrzení o ceně 38 386 960 Kč založil na platnosti a určujícím významu regulačních plánů státní regulační komise, a to návrhu severního regulačního plánu a jižního regulačního plánu a na znaleckém posudku doc. Rysky na ocenění všech nevydaných pozemků; oproti tomu žalovaná vychází ze zemědělské evidence nevydaných pozemků a jejich určení zemědělským zákonem č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě a výkupními výměry z roku 1952 a 1954 k zemědělskému užívání a z nicotnosti severního regulačního plánu pro jeho neschválení státní regulační komisí. Konstatovala, že tvrzenou cenu nevydaných pozemků a výši restitučních nároků doložila znaleckými posudky Daniely Raškové, Ing. Zdeňka Tomíčka a Ing. Pavla Čoudka. Ve svém odvolání dále konstatovala, že předmětem sporu je v současnosti především ocenění nevydaných pozemků v severní části Malešice, a tedy i relevance severního regulačního plánu. Právní posouzení soudem prvního stupně označila za nesprávné, protože severní regulační plán nikdy nenabyl platnosti ani existence, když nebyl dokončen a zůstal pouze v rovině návrhu. Poukazovala proto na jeho nicotnost s tím, že podle něj ani nemohlo být postupováno čili stavěno. Dovozovala, že restituční nároky žalobce nejsou s to pokrýt cenu převáděných pozemkových náhrad, když jeho restituční nároky, spočívající v právu na převod náhradních pozemků, již zanikly uspokojením. Navrhla změnu rozsudku tak, aby byla žaloba zamítnuta.

8. Žalobce ve svém vyjádření navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného. Předně poukazoval na to, že žalovaná opětovně namítá neexistenci severního regulačního plánu, což je argumentace mnohokrát soudy všech úrovní vyvrácená. Konstatoval, že severní regulační plán existoval, jinak by nemohl být založen ve spise a bylo podle něho postupováno, tudíž byl relevantní územně-plánovací dokumentací, a zakládá proto stavební charakter pozemků, které byly jeho právnímu předchůdci za minulého režimu odňaty. Připomínal závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 84 Co 274/2022 – 927 ze dne 24. 1. 2023, a to vzhledem k tomu, že skutková situace a argumentace žalované je v obou řízeních prakticky totožná. Konstatoval, že v něm uvedený odvolací soud poukazoval na to, že „ve věci týchž účastníků se k otázce posouzení odňatých pozemků jako pozemků stavebních, a to i těch, které podléhaly severnímu regulačnímu plánu, vyjádřil Nejvyšší soud ČR v usnesení sp. zn. 28 Cdo 100/2020 ze dne 19. 2. 2020, proti kterému podala žalovaná stížnost, jenž byla usnesením Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1253/20 jako nedůvodná odmítnuta“ a že „neshledal důvodnou námitku nevěrohodnosti znaleckého posudku Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc.“. Ve svém vyjádření se dovolával zásady legitimního očekávání, upravené v ust. § 13 občanského zákoníku (dále jen „o.z.“) a odkázal na desítky konkrétních rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu, která vyzněla v jeho prospěch.

9. V průběhu odvolacího řízení vzal žalobce žalobu částečně zpět s tím, že pozemek parc. č. 212/1 v k. ú. Lány byl v mezidobí vydán pravomocně třetí osobě, a to na základě řízení, probíhajícího u Obvodního soudu pro Prahu 10. Navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně v tomto rozsahu zrušen a řízení bylo zastaveno. Dovozoval, že má právo na plnou náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, a to s ohledem na všechny okolnosti tohoto sporu s tím, že o osudu uvedeného pozemku se dozvěděl až těsně před jednáním u odvolacího soudu. Připomněl, že jej žalovaná o řízení, probíhajícím před Obvodním soudem pro Prahu 10, nijak neinformovala.

10. Žalovaná vyslovila s částečným zpětvzetím žaloby souhlas.

11. S ohledem na částečné zpětvzetí žaloby a souhlas žalované odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. zrušil a řízení v této části zastavil, a to podle ust. § 211 o.s.ř. ve spojení s ust. § 222a odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Řáhová

12. Krajský soud v Praze jako soud odvolací (ust. § 10 odst. 1 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno proti nepravomocnému rozsudku okresního soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (ust. § 204 odst. 1 o.s.ř.), že jde o rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné (ust. § 201 o.s.ř.), a že žalovanou uplatněné skutečnosti lze podřadit pod dovolené odvolací důvody [ust. § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř.], přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu uvedeném v ust. § 212, věta prvá o.s.ř. a ust. § 212a odst. 1 a 3 o.s.ř., přezkoumal i řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, přihlížel k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (ust. § 212a odst. 5 o.s.ř.) a poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

13. Odvolací soud shledal, že soud prvního stupně provedl v řízení potřebné dokazování, provedené důkazy správně hodnotil, zjistil z nich správné skutečnosti a na jejich základě dospěl ke správným závěrům o skutkovém stavu věci. Odvolací soud při svých závěrech o skutkovém stavu věci proto vychází z výsledků dokazování soudu prvního stupně, tak jak je ve svém rozsudku správně popsal, a pro stručnost na jeho rozsudek v těchto částech zcela odkazuje. Postupuje tak v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Cdo 3450/2011 ze dne 16. 11. 2011, podle něhož vychází-li potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé z týchž skutkových a právních závěrů jako rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, pak se požadavkům kladeným na obsah odůvodnění takového rozhodnutí odvolacího soudu ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. nikterak neprotiví, jestliže odvolací soud (byť i v reakci na námitky odvolatele) omezí své závěry na prosté přitakání správnosti skutkových závěrů a právního posouzení věci soudem prvního stupně. To je dáno charakterem (postavením) odvolacího soudu, jenž plní roli přezkumné instance a nebuduje svá rozhodnutí „na zelené louce“ a bez vazby na argumentaci soudu prvního stupně.

14. Skutkové a právní závěry soudu prvního stupně jsou tedy správné, odvolací soud je sdílí, v souladu s výše citovaným usnesením Nejvyššího soudu ČR v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a dále k věci, se zřetelem k odvolacím námitkám, dodává:

15. Předně je nutno konstatovat, že žalobce je oprávněnou osobou podle ust. § 4 zákona o půdě a jeho nárok vyplývá z výše citovaných rozhodnutí správních orgánů. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 3 Cdo 1091/96 ze dne 17. 12. 1998, pak připomíná, že mimo rámec správního soudnictví není soud oprávněn věcnou správnost správního rozhodnutí zkoumat, přísluší mu toliko zkoumat jen to, zda se nejedná o tzv. paakt, tedy, zda projednávané správní rozhodnutí bylo vydáno v mezích pravomoci příslušného správního orgánu, zda je pravomocné a vykonatelné. Z tohoto pohledu tedy projednávaným rozhodnutím správních orgánů nelze ničeho vytknout.

16. Jde-li o právní postavení žalobce jakožto osoby oprávněné podle ust. § 4 zákona o půdě, je třeba vycházet z uvedených správních rozhodnutí. Žalobce je proto nositelem hmotného, vynutitelného nároku na vydání náhradních pozemků podle ust. § 11a zákona o půdě.

17. Soud prvního stupně správně odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu s tím, že nárok oprávněné osoby na poskytnutí jiného (náhradního) pozemku podle zákona o půdě je majetkovým právem, které je vymahatelné a je soudem chráněno. Rozhodovací soudní praxe je dnes již ustálena na závěru, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu státu (či jeho předchůdce – Pozemkového fondu ČR) může oprávněná osoba tento nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost žaloby bylo třeba vázat na podmínku předchozího zahrnutí takového pozemku do veřejné nabídky (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 ze dne 9. 12. 2009, uveřejněný pod č. 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Podmínkou úspěšnosti žaloby však je, že oprávněná osoba se nemůže dlouhodobě domoci svých práv přes svůj aktivní přístup (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 5389/2014 ze dne 17. 6. 2015). Nejvyšší soud ČR také ve svých rozhodnutích několikrát zopakoval, že naznačené řešení situace, v níž oprávněná osoba

v důsledku zjištěných nedostatků v postupu žalované není s to dosáhnout uspokojení svého nároku na vydání náhradních pozemků, nepovažuje za diskriminační vůči jiným restituentům, jelikož je jím pouze dán průchod soukromoprávnímu principu, podle něhož práva náležejí bdělým (např. jeho rozsudek sp. zn. 28 Cdo 1324/2014 ze dne 15. 7. 2015).

18. S posouzením liknavosti či svévole souvisí otázka správného určení ceny pozemků, které byly v minulosti původním vlastníkům státem odňaty a v rámci restitučního řízení nebyly pro zákonnou překážku vydány (výše restitučního nároku).

19. Nadále platí ustálený judikaturní závěr, podle kterého je pro ocenění nevydaných pozemků rozhodný charakter v době jejich převodu na stát, přičemž tento okamžik vyplývá přímo z příslušného správního rozhodnutí vydaného podle ust. § 9 zákona o půdě, v němž musí být tato otázka jako stěžejní vyřešena.

20. Dnes již ustálená rozhodovací praxe dovolacího soudu (např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4237/2013 ze dne 17. 3. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014 ze dne 3. 6. 2015 a sp. zn. 28 Cdo 1013/2016 ze dne 24. 1. 2017) k otázce způsobu oceňování podle oceňovací vyhlášky a k výkladu pojmu „pozemek určený pro stavbu“ podle ust. § 14 odst. 1 této vyhlášky formulovala závěr, že jestliže byly v době převodu na stát pozemky v evidenci vedeny jako zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době převodu existuje územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby, existence územního rozhodnutí o umístění stavby), je třeba je ocenit jako pozemky určené pro stavbu. Tato judikatura tak není založena pouze na jediném kritériu, např. jedině na platné územně plánovací dokumentaci nebo rozhodnutí o umístění stavby, naopak v kontextu každého jednotlivého případu je nutno zohlednit různé relevantní okolnosti. Takovými konkrétními okolnostmi jsou pak ty, které by se – objektivně uvažováno – promítly do ceny předmětných pozemků v době jejich odnětí, nedocházelo-li by k nucenému omezení vlastnického práva původních vlastníků.

21. Většina pozemků odňatých v roce 1952, ev. 1954 (s výjimkou těch, které byly oceněny ve znaleckém posudku Doc. Ing. Rysky, CSc. jako orná půda) byla vymezena k zastavění již v návrzích regulačních a zastavovacích plánů pro část území Prahy XI a XIII z roku 1938 jakožto výsledku práce před válkou ustavené Státní regulační komise pro Prahu a okolí, jejímž úkolem bylo vypracovat přehledný plán regulační a zastavovací pro území (mimo jiné i pro soudní okres Žižkovský – Hrdlořezy, Malešice, Strašnice, Štěrboholy a Žižkov), v němž budou řešeny základní podmínky stavebního rozvoje Prahy s okolím (viz ust. § 2 zákona č. 88/1920 Sb. o zřízení státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím). Přestože z dochovaného návrhu regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI neplyne, že by byl formálně schválen (na rozdíl od plánu pro část území Prahy XIII), je z návrhu Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6.1958 nepochybné, že i podle tohoto plánu bylo při zástavbě postupováno (srov. text o rozestavění oblasti Strašnic a Malešic) a charakter (využití) pozemků začleněných do ploch určených k zastavění dle regulačních plánů plyne i ze zákresů v mapě stopcen stavebních pozemků Inv. Č. M – C – 000001-002 evidující výši cen stanovenou podle nařízení předsedy vlády č. 175/1939 Sb.

22. Odvolací soud se proto ztotožňuje s názorem vysloveným v jiných soudních řízeních, že zdůrazňovaný zemědělský účel odnětí pozemků neobstojí, neboť ze shora popsaných okolností je zřejmé, že pozemky byly dlouhodobě začleněny do ploch určených k městské zástavbě, což by se nepochybně promítlo do cen těchto pozemků při svobodném nakládání s nimi, když další historický vývoj potvrdil, že stavební činnost byla (po vykoupení státem k zemědělským účelům) na těchto pozemcích dále plánována a nakonec i jednoznačně realizována, což bylo důvodem, pro který u nich nedošlo k obnovení vlastnického práva oprávněným osobám. Nejvyšší soud ČR v žádném svých rozhodnutí neučinil závěr, že by výkup pozemků podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, determinoval ocenění vykoupených pozemků pro účely výpočtu restitučního nároku jako pozemků zemědělských, což bylo potvrzeno i rozhodnutími Nejvyššího

soudu ČR, vydanými ve věci nároku žalobce a dalších oprávněných osob z týchž správních rozhodnutí (srov. § 13 o.z.).

23. Pozemek PK parc. č. 752 v k. ú. Malešice byl za účelem průmyslové výstavby výslovně vyvlastněn v roce 1969. Účel vyvlastnění odpovídal zařazení tohoto pozemku do směrného územního plánu hl. m. Prahy účinného od 22. 4. 1964 a o stavebním charakteru pozemku vypovídaly i správní akty, které byly vydány před i po vyvlastnění tohoto pozemku (rozhodnutí o umístění stavby průmyslového areálu, stavební povolení a kolaudační rozhodnutí).

24. K otázce posouzení odňatých pozemků jako pozemků stavebních, a to i těch, které podléhaly severnímu regulačnímu plánu, se ve věci týchž účastníků vyjádřil Nejvyšší soud ČR v usnesení sp. zn. 28 Cdo 100/2020 ze dne 19. 2. 2020, proti němuž podala žalovaná stížnost, která byla usnesením Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1253/20 ze dne 3. 11. 2020 jako nedůvodná odmítnuta. Ústavní soud svým usnesením sp. zn. IV. ÚS 1716/22 ze dne 25. 10. 2022 odmítl další ústavní stížnost žalované, ve kterém rovněž argumentovala nicotností tzv. severního regulačního plánu.

25. Odvolací soud poukazuje na to, že se v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud ČR vyjádřil i k námitce žalované, že severní regulační plán je nicotným správním aktem, protože nebyl podepsán představitelem Státní regulační komise pro Prahu a okolí. Nejvyšší soud ČR v tomto rozhodnutí vyslovil, že závěry Okresního soudu v Lounech a Krajského soudu v Ústí nad Labem v otázce ocenění odňatých pozemků jako pozemků stavebních, nejsou založeny toliko na existenci směrného územního plánu, nýbrž na jiných skutečnostech, jež jsou pro posouzení odňatých pozemků jako pozemků stavebních (na základě jím citované judikatury) relevantní (odnětí za účelem výstavby, platná územní plánovací dokumentace, realizace výstavby). Odkázal i na další svá usnesení sp. zn. 28 Cdo 1444/2019 ze dne 10. 7. 2019, sp. zn. 28 Cdo 3566/2019 ze dne 17. 12. 2019, vydaná ve věci stejných účastníků, jakož i na usnesení sp. zn. 28 Cdo 2288/2018 ze dne 18. 9. 2018 a usnesení sp. zn. 28 Cdo 1890/2019 ze dne 19. 6. 2019, jimiž se již dříve vypořádal s obdobnou argumentací žalované a jimiž – jako souladné s ustálenou soudní praxí – aproboval závěry soudů nižších stupňů ve skutkově a právně obdobných věcí, týkajících se procesu uspokojování restitučního nároku převodem náhradních pozemků uplatňovaných a majících původ v týchž skutečnostech, o něž jde i v nyní posuzované věci (t.j. restituční nároky rodiny žalobců). Odkázal i na své další usnesení sp. zn. 28 Cdo 135/2018 ze dne 27. 2. 2018 (ústavní stížnost proti němu Ústavní soud odmítl jako zjevně bezdůvodnou usnesením sp. zn. I. ÚS 1704/18 ze dne 22. 1. 2019), jímž bylo, byť z důvodů jiných než nyní posuzovaných, odmítnuto dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 20 Co 264/2017 – 337, 20 Co 265/2017 ze dne 9. 8. 2017, kterým však odvolací soud taktéž vyhověl žalobě na nahrazení projevu vůle žalované uzavřít smlouvu o převodu náhradních pozemků. Správnými pak shledal závěry soudů o tom, že restituční nárok žalobce byl vyčíslen částkou 9 596 740 Kč, což představuje čtvrtinový podíl na restitučním nároku původní oprávněné osoby. Ústavní soud pak ve shora zmiňovaném usnesení, jímž odmítl ústavní stížnost, k námitce žalované, směřující proti údajné nicotnosti tzv. severního regulačního plánu, konstatoval, že již Nejvyšší soud přesvědčivě a ústavně konformně zdůvodnil, že v posuzované věci není rozhodnutí obecných soudů založeno toliko na existenci severního plánu, nýbrž i na jiných skutečnostech, jež jsou pro posouzení odňatých pozemků jako pozemků stavební relevantní.

26. S odkazem na ust. § 13 o.z. neshledal odvolací soud důvod k odchýlení se od uvedených závěrů ani v této projednávané věci. Soud prvního stupně totiž ani v této věci nepostavil závěr učiněný o stavebním charakteru odňatých pozemků pouze na závěru o existenci tzv. severního regulačního plánu, nýbrž i na dalších skutkových zjištěních.

27. Důkaz uvedeným znaleckým posudkem podle ust. § 127 o.s.ř. ke sporné otázce ocenění pozemků, byl zcela namístě, neboť k jejímu zodpovězení je třeba odborných znalostí, kterými soud nedisponuje. Zvláštnosti tohoto důkazu pak výrazně limitují soud v možnosti jeho

hodnocení (ust. § 132 o.s.ř.). Je v zásadě omezeno pouze na to, zda posudek znalce má formální náležitosti, tedy zda závěry uvedené ve vlastním znaleckém posudku jsou náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat, zda jeho závěry jsou podloženy výsledky řízení a nejsou v rozporu s výsledky ostatních provedených důkazů. Soud však nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, neboť k tomu soudci nemají odborné znalosti anebo je nemají v takové míře, aby mohli toto přezkoumání zodpovědně učinit (stanovisko Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. Cpj 41/1979, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 1/1981 nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 583/2001 ze dne 25. 4. 2002). Odvolacímu soudu je na druhou stranu samozřejmě známá i rozhodovací praxe Ústavního soudu (rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 49/06, sp. zn. III. ÚS 299/06 a zejména plenární nález sp. zn. Pl. ÚS 11/08), která poměrně striktně soudům ukládá hodnotit znalecký posudek podle zásady volného hodnocení důkazů, neponechávat bez povšimnutí též věcnou správnost posudku a kriticky hodnotit i úplnost a bezvadnost podkladových materiálů, které znalec podrobuje svému zkoumání.

28. Soud tedy při hodnocení znaleckého posudku zkoumá, zda byl provedený úkon učiněn řádně, t.j. zda znalec dodržel uložené zadání (zodpověděl na otázky, resp. zadání k předmětu znaleckého úkonu s určitě a srozumitelně vyloženým závěrem, který má oporu v podkladových materiálech, netrpí rozpory atd.). Zjistí-li soud, že znalec nedostatečně splnil zadaný úkol, případně jej nesplnil vůbec, podle okolností případu posoudí, zda znalce opatřením zaváže k doplnění tohoto neúplného (nedostatečného) posudku nebo zda za účelem posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, ustanoví jiného znalce.

29. Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru. Závěry znaleckého posudku přitom nelze bez dalšího přebírat, ale je třeba v případě potřeby je ověřovat i jinými důkazy, a to zejména tehdy, jestliže mohou být pochybnosti o správnosti závěrů znaleckého posudku. Tak je tomu např. tehdy, připouští-li znalecký posudek možnost zpřesnění jím uváděných údajů, avšak k tomuto zpřesnění znalec nepřikročí, nebo postupuje-li znalec ve znaleckém posudku podle určitého předpisu, ale v dílčím závěru se od něho bez bližšího zdůvodnění odchýlí. Může také dojít k situaci, kdy jednotlivé dílčí závěry ve svém souhrnu si do určité míry odporují, nebo vycházejí ze zjištění, které neodpovídá znalcem popisovanému jevu, resp. souhrnu skutečností, k nimž měl znalec přihlížet.

30. Jak tedy bylo shora uvedeno, postupoval soud prvního stupně při provedení a následném hodnocení důkazu znaleckým posudkem podle ust. § 127 o.s.ř. správně a navíc ještě vysvětlil, proč se tento odlišuje svými závěry od dříve podaných znaleckých posudků téhož znalce. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na odst. 51 odůvodnění napadeného rozsudku.

31. Odvolací soud tak uzavírá, že pokud znalec Doc. Ing. Jaromír Ryska, CSc., ve svém znaleckém posudku ty pozemky, které byly podle regulačních a zastavovacích plánů předurčeny ke stavebnímu využití, ocenil ve smyslu ust. § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky, učinil tak v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu ČR. Jeho závěry tedy skutečně odpovídají závěrům Nejvyššího soudu ČR, vyplývajícím jak z výše citované judikatury, nebo i z jeho rozsudku sp. zn. 22 Cdo 4304/2015 ze dne 4. 12. 2016. Ten ve své rozhodovací praxi opakovaně dovodil, že cena náhradního pozemku má být ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 101/2003 ze dne 18. 8. 2003, sp. zn. 28 Cdo 1518/2007 ze dne 21. 2. 2008 či sp. zn. 28 Cdo 2699/2008 ze dne 26. 11. 2009); má tak být zachována identita v charakteru pozemků v tom směru, že rozhodný je jejich charakter, a tedy i hodnota ke dni odnětí státem.

32. Odvolací soud se tedy ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že na žalobce připadá hodnota nároku na náhradu z předmětných správních rozhodnutí ve výši 9 596 740 Kč. Taková částka totiž odpovídá principu, podle něhož poskytnutá naturální náhrada má být ekvivalentní hodnotě odňatých pozemků, které by – pokud by zde nebylo zákonem stanovených překážek, byly oprávněné osobě vydány. Neobstojí proto námitka žalované, že by byl nárok žalobce přečerpán.

33. Hodnotící závěr soudu prvního stupně, že postup žalované lze označit nejen za liknavý, nýbrž i svévolný, není přitom nepřiměřený zjištěným skutkovým okolnostem věci. Žalovaná totiž bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala, i přes aktivní přístup žalobce, jeho uspokojení zásadně předpokládaným postupem (t.j. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků - srov. § 11a zákona o půdě), nesprávným oceněním restitučního nároku a zejména nerespektováním ustálené soudní judikatury. Nesprávná kvantifikace restitučního nároku je pak soudní praxí kvalifikována jako svévolný postup. Pokud žalovaná přecenění nároků odmítá, žalobce z účasti ve veřejných nabídkách vylučuje a jemu tak bez ohledu na kvalitu a kvantitu veřejných nabídek nezbývá nic jiného, než svůj nárok uplatnit podáním žaloby na vydání náhradních pozemků, neboť jiný postup nemůže k uspokojení nároku žalobce vést (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2119/2017 ze dne 12. 9. 2017). K důsledkům lpění žalované na nesprávném ocenění restitučního nároku lze dále připomenout např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 155/2016 ze dne 21. 6. 2016. Následkem tohoto postupu žalované nedošlo do současné doby k uspokojení žalobce, když se žalovaná ocitla v dlouholetém prodlení. Lze tedy dovodit, a to zcela v souladu s citovanou judikaturou, že následkem jejího liknavého postupu nebylo možné po žalobci spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách a bylo namístě vyhovět jeho žalobě o vydání konkrétních vhodných pozemků.

34. Soud prvního stupně proto postupoval správně, pokud žalobci poskytl právní ochranu při uspokojování jeho restitučního nároku a rovněž správně uzavřel, že restituční nárok žalobce nebyl dosud zcela uspokojen formou bezúplatného převodu pozemků, když vydáním pozemků v tomto řízení ve shora uvedené výši nedošlo k překročení jeho restitučního nároku. Nikterak nepochybil, když žalobě výrokem I. vyhověl a odvolací soud jej jako věcně správný podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil ohledně náhradních pozemků, které zůstaly po částečném zpětvzetí žaloby předmětem řízení.

35. O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř., ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a ust. § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř., kdy zcela procesně úspěšnému žalobci vznikly ve stádiu odvolacího řízení náklady spojené s právním zastoupením advokátem podle vyhl. č. 177/1996 Sb. Konstatuje, že v této věci nenastaly mimořádné okolnosti, které by odůvodňovaly postup podle ust. § 150 o.s.ř. Odvolací soud zdůrazňuje, že důvody pro zastavení části řízení na základě zpětvzetí (t.j. že dotčený pozemek trpí překážkou převoditelnosti), vyšly najevo až v rámci odvolacího řízení. Žalobci tedy v uvedeném rozsahu nelze přičítat procesní zavinění na zastavení řízení. Před soudem prvního soudu přísluší žalobci náhrada nákladů řízení v celkové výši 44 557 Kč. Ta sestává ze tří hlavních úkonů právní služby po 7 980 Kč [ust. § 11 odst. 1, a to 2x podle písm. d) – sepis dvou rozšíření žaloby a 1x podle písm. g) - účast na jednání dne 28. 12. 2022, když výše je dána ust. § 7 bod 6. AT ve spojení s ust. § 8 odst. 1 AT] třikrát náhrada hotových výdajů po 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 AT). Připomíná, že předmětem řízení je penězi ocenitelné plnění, když hodnota náhradních pozemků, měl být uspokojován restituční nárok žalobce, představovala částka 171 475 Kč (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 809/2015 ze dne 8. 9. 2015). Další náklady tvoří cestovné ve výši 1 384 Kč (srov. ust. § 13 odst. 4 AT ve spojení s ust. § 157 zákoníku práce) za cestu Praha – Rakovník a zpět (176 km), konanou dne 28. 12. 2022 automobilem Volvo RZ 7AL9356 při ceně benzínu 44,50 Kč za litr [podle ust. § 4 písm. a) vyhl. č. 511/2021 Sb.], při průměrné spotřebě pohonných hmot použitého vozidla zjištěné z technického průkazu 7,33 litrů/100 km a základní náhradě 5,20 Kč [podle ust. § 1 písm. b) vyhl. č. 511/2021 Sb.]. Dále byla přiznána 21% daň z přidané hodnoty [ust. § 47

odst. 1, písm. a) zák. č. 235/2004 Sb. v platném znění] z výše uvedených položek ve výši 5 612 Kč (ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.) a náhrada za zpracovaný geometrický plán v částce 12 221 Kč. Za odvolací řízení byla žalobci přiznána náhrada nákladů v celkové výši (po zaokrouhlení) 20 038 Kč, a to za dva hlavní úkony po 7 440 Kč [ust. § 11 odst. 1, a to 1x podle písm. d) - vypracování vyjádření k odvolání, a 1x podle písm. g) - účast na jednání dne 26. 7. 2023, když výše je dána opět ust. § 7 bod 6. AT ve spojení s ust. § 8 odst. 1 AT], a dvakrát náhrada hotových výdajů po 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 AT). Dále byla přiznána 21% daň z přidané hodnoty [ust. § 47 odst. 1, písm. a) zák. č. 235/2004 Sb. v platném znění] z výše uvedených položek ve výši 3 477,60 Kč (ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkové náklady žalobce před soudy obou stupňů tedy činí 64 595 Kč (t.j. 44 557 Kč + 20 038 Kč) a jejich náhrada jim byla přisouzena v obecné pariční lhůtě (ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.) a na zákonné platební místo (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, když přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 26. červenec 2023

JUDr. Hana Lojkásková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Nikola Ráhová

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 04.09.2023, ve výroku II. právní moci dne 04.09.2023, ve výroku III. právní moci dne 04.09.2023 a je vykonatelné dne 08.09.2023. Připojení doložky provedla Jitka Černá dne 20.09.2023.